

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نیاشد تن من مباد
بدین بوم ویر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ملالی موسی نظام
۲۳ نومبر، ۲۰۰۸

حادثة المناك « شاه ولی کوت» قندهار زخمی هایی هم بجا گذاشت

مادر و دختر نالان - بازماندگان قربانیان شاه ولی کوت

یقیناً خوانندگان ارجمند کاملاً بخاطر دارند که بمباردمان سهمگینی بتاريخ پنجم نومبر در ولسوالی «شاه ولی کوت» ولایت قندهار بر يك محفل عروسی، علاوه بر کشتار دلخراش غیر نظامیان، عدۀ زیاد مجروح هم بجا گذاشت.

گرچه ازین قلم مضمونی در زمینه تحت عنوان « قندهار، ماتمسرای ملی، افغانستان، سرزمین سوگواران» در همین پورتال ملی گرای "افغانستان آزاد - آزاد افغانستان" به نشر رسیده است، ولی مشاهده ویدیوی مستندی از مجروحان آن حادثه مرگبار، به گفته آقای نبیل مسکینیار، خون آدم را در عروق منجمد مینماید.

پروگرام آریانا افغانستان که از ایالت کلیفورنیا پخش میگردد، ضمن تبصره بر وخامت فاجعه بمباردمان محفل عروسی در «شاه ولی کوت»، یک ویدیو کلپی را از راپوری که تلویزیون الجزیره در بیان همین تراژدی انسانی تهیه نموده بود، به نشر سپرد.

درین راپور که جریان مصاحبه با مجروحان حادثه بسیار به وضاحت ثبت گردیده بود، شفاخانه صلیب سرخ را نشان میداد که در آن اکثریت زخمیان اطفال و نوجوانانی بودند که در عروسی شرکت داشتند. دختر نیمه جوان و بسیار زیبایی با خال های قشنگ بر پیشانی و زرخ، که بر علاوه شکستگی هایی متعدد اعضاء، علایم سوختگی وحشتناکی در چهره داشت با پشتوی فصیح بیان نمود که علی رغم روشنی اندازهایی که چندین بار بر محفل عروسی از جانب عساکر خارجی انداخته شد، معلوم نیست چرا از هوا آنهمه بم های آتشین بر عروسی آنها و مهمانان فرو ریخت؟! در بستر دیگری پسرک پنج - شش ساله ای که سر و رویش کاملاً در بنداژ ها پیچیده بود و به پاهایش هم آسیب زیاد رسیده بود، متصل ناله میکرد و ضجه مینمود... خانم پیری که معلوم نبود که بیهوش است یا درد جانکاه و بزرگی حادثه را خاموشانه متحمل میگردد، زانو هایش در سینه و سر هم نزدیک پا به نظر میخورد.

نرس و داکتر صلیب سرخ میگفتند که چنین حوادث غیرمترقبه بی لزوم و دردآور، متأسفانه بسیار واقع میگردد، چنانچه مجال رسیدگی و کمک را برای آنان ناممکن میسازد. البته که قلت وسائل طبی و جراحی و کمبود نرس و داکتر را نباید فراموش کرد. از جانب دیگر، از هزاران حادثه وحشتباری که بر مردم ما واقع میگردد، فیصدی ناچیزی به اندکی دوا و درمان میرسند، بقیه با زخم ها و آلام درونی خویش خاموشانه تلف میگردند. بنابراین، غالباً، آنانی که بی موقع، بی دفاع و مظلومانه کشته شده اند، به یقین کمتر ازین مجروحان و معیوبان و عزیز از دست دادگان رنج کشیده و میکشند!!

آیا برای ملت مظلوم افغان که در چهار راه حوادث سه دهه اخیر همیشه پامال جبر جابران و ظلم ظالمان قدرتمند قرار گرفته است، راه نجاتی بالاخره میسر و ممکن خواهد گردید؟؟
به امید آنروز!!